SJB SELECTION

RECENSIE · BLUES

The Thrill Is Gone | B.B. King

SJB SELECTION · OKTOBER 2026

Eerste curiositeit: *The Thrill Is Gone* was niet eens een nummer van B.B. King. Roy Hawkins had het al in 1951 opgenomen, en King kende het goed. Jaren eerder, toen hij als dj in Memphis werkte, draaide hij de versie van Hawkins op de radio. Bijna twintig jaar later zou King er het bekendste nummer van zijn carrière van maken.

Niet slecht voor een cover...

In 1969 gaat King de studio in met Gerald Jemmott op bas, Herbie Lovelle op drums, Paul Harris op Wurlitzer en Hugh McCracken op gitaar. Na drie of vier keer doorspelen begint de band te lopen, en take drie is de goede.

King zingt live met de band. Geen zangpartij die achteraf in elkaar is gezet. Lucille gaat door een Fender Twin Reverb, opgenomen met een Shure 57, terwijl de stem van King wordt vastgelegd met een Neumann U67. De band houdt de slotvamp zelfs zo'n acht minuten vol, omdat de groove werkt en niemand wil stoppen.

Acht minuten... want als de trein eenmaal rijdt, is aan de noodrem trekken niet altijd zo'n goed idee.

Er zijn geen correctieve overdubs. Er is wat overspraak tussen de stem en de instrumenten, maar dat hoort erbij. Het nummer ademt als een kamer vol muzikanten, niet als iets dat in een laboratorium is gebouwd.

En dan is er die gitaarklank.

Helder, vol, precies. Soepel zonder slap te worden. Gepolijst zonder ooit koud te worden.

Er is geen muur van vervorming om je achter te verstoppen. Je hoort de aanslag, de aanzet, de bends en vooral dat snelle vibrato dat de noot laat trillen zonder haar te breken. Lucille schreeuwt niet: ze fluistert, huilt en zucht.

King speelt heel weinig noten, maar geeft elke noot genoeg tijd om een zin te worden. De gitaar beweegt in en uit het nummer als een tweede zanger. Hij zegt iets, Lucille antwoordt. Hij stopt, en zij lijkt

eraan toe te voegen: "Ja... maar dat is niet helemaal het hele verhaal."

Dan krijgt producer Bill Szymczyk een bijna heiligschennend idee: twaalf strijkers op een bluesplaat zetten.

Bert de Coteaux schrijft het arrangement en ineens wordt de kamer groter. De ritmesectie loopt door de schaduwen, terwijl de strijkers binnendrijven als mist door een open raam. Ze bedekken de blues niet. Ze bouwen er een wijdere hemel omheen.

Het was een ongebruikelijke keuze, deels bedoeld om het nummer voorbij de grenzen van de blues te brengen en dichter bij een poppubliek.

En het werkte.

Uitgebracht als single in december 1969, bereikte *The Thrill Is Gone* nummer 3 in de soul/R&B-lijst van Billboard en nummer 15 in de Hot 100. Het leverde King de Grammy op voor Best Male R&B Vocal Performance, en in 1998 kwam de opname in de Grammy Hall of Fame.

Vanaf dat moment is het nummer nooit echt opgehouden te leven.

King bleef het op het podium opnieuw uitvinden. Er zijn versies op *Live in Cook County Jail*, op zijn livealbum uit 1976 met Bobby Bland en op *Live at San Quentin*. In 1997 nam hij het ook op met Tracy Chapman voor *Deuces Wild*.

En er is iets fascinerends aan het feit dat het nummer dat onlosmakelijk verbonden raakte met B.B. King, bijna twintig jaar eerder al een hit was geweest voor iemand anders. Maar misschien is dat precies waar de blues om draait: een verhaal gaat van het ene paar handen naar het andere, tot iemand een manier vindt om het te vertellen alsof het altijd van hem is geweest.

Technisch gezien is het een slow blues in B mineur, in 4/4, gebouwd op de bluesvorm van twaalf maten. Maar de echte techniek van King gaat niet over hoeveel noten hij kan spelen.

Het gaat over ruimte.

Weinig noten. Enorme pauzes. Een bend kan langer duren dan een zin. Zijn vibrato klinkt als de stem van iemand die al weet hoe het verhaal gaat aflopen... maar nog een paar seconden nodig heeft voordat hij het toegeeft.

Aanslag, spanning, trilling.
Bends, beats, blues.
Stilte, ruimte, eenzaamheid.

King speelt niet om de stilte te vullen...

Hij laat de stilte met hem meespelen.

> *The thrill is gone. De ruimte die achterbleef, werd muziek.*